

det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), der gjentagne Gange og med fuldkommen Ret og Føie har udtalt for os, at Civillisten og Apanagerne staae med en sær Ukrænkelighed, ere Noget, som vi slet ikke kunne røre ved. Maa jeg da nu bede det ærede Medlem at see efter i sin Grundlov, §§ 16 og 17. Det er af de Paragrapher, der ere, ikke overførte til Fællesforfatningen, men i alt Fald bortfaldne for Kongerigets særlige Anliggendes Vedkommende; de udgjøre altsaa ikke længere nogen Deel af Grundloven, men de have været det i fulde 6 Aar, og ere altsaa fuldkommen gode Fortolkningsmidler med Hensyn til den Betydning, den Opfattelse, hvorfra Grundloven gaaer ud. I § 16 staaer der: „Kongens Civilliste bestemmes for hans Regjeringstid ved Lov“; en midlertidig Bestemmelse i Grundloven siger, at dette ikke gjælder for den nu regjerende Konge, hvis Civilliste er fastsat ved Kongelig Resolution. Det var da altsaa Grundlovens Bestemmelse, som har bestaaet i 6 Aar, at Kongens Civilliste skulde fastsættes ved Lov. I § 17 staaer der: „For Medlemmer af det kongelige Huus kan der bestemmes Apanager ved Lov“. Nu spørger jeg: Hvorfor har Grundloven opstillet disse Bestemmelser og nævnt Ordet Lov, undtagen for derved at give Kongens Civilliste og de Apanager, om hvilke lovmæssig Bestemmelse var taget, en sær Garanti, at betrygge dem mod Forandringer, navnlig ved Finansloven? Dersom Grundloven vilde hjemle denne store Betydning af Finansloven, saa vilde det jo være aldeles unyttigt, aldeles overflødigt at opstille en saadan Garanti, ovenikjøbet for Kongens hellige og ukrænkelige Person, om hvilken det dog iforveien kunde siges at være givet, at Rigsdagen ikke let vilde komme til at gjøre noget Indgreb i eller Angreb paa den ham ved Civillisten tillagte Sum. Det ærede Medlem kan jo imidlertid sige: Sa nu staae disse Paragrapher ikke længere i Grundloven, altsaa anerkjender jeg dem ikke; saa maa jeg da tage tiltalte med Grundlovens § 22. Den staaer, den gjælder endnu, og deri er sagt: „Kongen kan affledige de af ham ansatte Embedsmænd. Disses Pension fastsættes i Overensstemmelse med Pen-

sionsloven“. Ogsaa der er det i Grundloven erklæret, at en Lov indeholder en Garanti, som Finansloven for det enkelte Aar ikke saaledes uden videre kan fravige. Ogsaa i den Henseende er jeg saa heldig at kunne beraabe mig paa gyltigt Vidnesbyrd af den Statsretslærer, jeg nylig omtalte, S. E. Larsen. Der findes i det af mig citerede Værk Pag. 134 nogle Uttringer, som jeg maaskee maa tillade mig at oplæse. Der staaer saaledes: „Som Følge af Finanslovens Natur som et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, hvilke for en stor Deel ere bestemte ved særegne Love, er denne Lov i mange Stykker afhængig af den øvrige Lovgivning“. Derefter anføres, at dette er Tilfældet. f. Ex. med Skatte- og Afgiftslove, at det ogsaa gjælder med Hensyn til andre Indtægtsposter, f. Ex. Indtægten ved Statslaan, og han siger til: „Fremdeles kan dette ogsaa gjælde om mange Dele af Udgiftssiden, saasom Kongens Civilliste, Grundlovens § 16, Apanager til Kongehusets Medlemmer, Grundlovens § 17, Embedsgager, forsaavidt disse ere bestemte ved særlig Gagelov.“ — og der henvises da til en Række af Love, som stadfæste dette — „extraordinaire Godtgjørelser og Erstatninger, f. Ex. efter Lov om Hartkornsubjevningen, Lov om Krigsskades Erstatning m. fl. Hvor saaledes Noget er bestemt ved særlig Lov, bliver dette ligefrem at lægge til Grund ved Finansloven, og kan ikke forandres ved Behandlingen af denne, hvorved dog naturligvis ikke udelukkes, at Beregningens Rigtighed, f. Ex. af det Beløb, der ifølge en Afgiftslov ventes at ville indkomme, kan underkastes Prøvelse og Kættelse“. De særlige Love blive altsaa ligefrem at „lægge til Grund“ ved Finansloven og kunne ikke forandres ved Behandlingen af denne. Han gjør dernæst en Tilføjning om, hvorledes Finansloven kan behandle visse Ting, idet han siger: „I andre Punkter af Finansloven er Rigsdagen i Almindelighed berettiget til at undersøge og prøve de foreslaaede Udgifters Nødvendighed og Nytte og derefter at bevilge dem, nedsætte dem eller forkaste dem. Hvad navnlig Embedsgager angaaer, er der taget et almindeligt Forbehold om, at enhver i Aarets Løb tiltraadt Gage